

ומת המפקיד, ואתו יורשים, קא תבעי ליה מינה.

אמרה להו — מחיים תפיסנא להו! בעבור חוב אחר שהיה חייב לי.

אתאי האשה לקמיה דרב נחמן, אמר לה: האם אית ליך סהדי, דתבעוה (75) מיניך מחיים (76), ולא יהבית ניהליה (77)?

ומסיקה הגמרא — ולא היא! אלא בין כך ובין כך משלם (73). כיון דאמר ליה המשלח — "לתקוני שדרתיך ולא לעזותי", והיה עליך לדקדק בתקנת. (74):

מעשה בהיא איתתא, דהו מיפקדי גבה מלוגא דשטרי. [הפקידו ברשותה חבילת שטרות].

הנפקד את החפץ על ידי שליח, ושכח השליח לקחת את השטר, דאז אין הפשיעה בחפץ, כיון שהחפץ ודאי הוי ממנו של המפקיד, אלא רק פשע בשיכחת השטר, ודבר זה אינו מחייבו כנ"ל.

75. גירסת הרא"ש — "דתבע". וקאי על האב. והוא הנכון.

76. יש להעיר — הרי לכאורה מספיק שתביא עדים ששלחה יד בפקדון מחיים, ואז הרי זכתה בו? ועיין לקמן הערה 72.

77. ומבואר — שבלא עדים אינה נאמנת לטעון שתבעתם מחיים.

והקשו התוספות — מדוע אינה נאמנת לומר שתבעתם מחיים במיגו שהיתה אומרת "לקוחין הן בידי"?

ותרצו התוספות — כיון שלא טענה בתחילה שתבעתם מחיים, אלא רק שתפסה מחיים, וחשבה שבטענה זו סגי, אם כן כעת אינה נאמנת לחזור ולטעון "תבעינהו מחיים" במיגו ד"לקוחין", כיון שכבר הודתה קודם לכן שאינם לקוחין בידה, ומיגו למפרע לא אמרינן.

ויעויין ברא"ש שתירץ — שאין האשה נאמנת לומר "לקוחין הם בידי" בלא ראיה, כיון שקיימא לן "אין אותיות [היינו שטרי חובות] נקנין במסירה", אלא בעינן שטר.

(ועיין בר"ן — שלמאן דאמר "אי אותיות

שהרי מודה לו שחטף את הנסכא, אלא טוען ידי הוא. ולכן תמוך שאינו יכול להשבע משלם.

ויעויין בקצות החושן (נח' סק"ג) שהאריך לדון בעניין זה. ואין כאן המקום להאריך.

ויעויין בשיטה מקובצת — שדקדק בדברי רש"י בקושיית הגמרא — "לענין שלומי שליח למשלח". וכונת רש"י להדגיש, ששאלת הגמרא אינה מתייחסת למקרה הנוכחי, אלא רק בעלמא האם חייב השליח לשלם.

ואמנם סוגיין עוסקת רק במקרה שחייב לשלם, דאז הוי השליח נוגע בעדות.

73. עיין תוספות — ומבואר שאם לא הזכיר המשלח לשליח כלל את עניין השטר — אין השליח חייב לשלם. כיון שלא היה עליו להעלות דבר זה בדעתו מעצמו.

74. הקשה ה"אור שמח" (הל' שלוחין ושותפין פרק א' הל' ו') מדוע חייב השליח לשלם, הרי המוסר שטר חוב פרוע של חבירו ליד אחר אינו חייב אפילו מדינא דגרמי, כיון שאין זה "ברי היזיקא", כמבואר ברמ"א (סי' נה')? [אמנם עיין בהגהות יעבץ שכתב — "משלם. מדינא דגרמי." ] ותירץ — הכא שאני, כיון שהשליח נתן את הכסף של המשלח, ולא קיבל את השטר תמורתו, ואם כן הרי הזיק את הכסף. ולא את השטר.

ונפקא מינה — אם הפקיד חפץ, ושלח